

Bičiulyste

Rašykite mums „Draugo“ adresu su nuoroda „Bičiulyste“ arba

P.O. Box 4102
Wheaton, IL 60189
el paštas bičiulyste@aol.com

Nr. 003 (120)

Ketvirtieji leidimo metai

Sausio 20 d. 2004

Antradienis priedas

Tuesday supplement

Sąsajos
Trijų karalių šventė Filadelfijoje
2 psl.

Psichologo žvilgsniu
Kai nesugyvena tėvai
Nelaisvė Eldorado
3 psl.

Išpūdinga viešnagė
Kalendorius
Renginiai
4 psl.

Šiame numeryje:

Lietuvos baleto žvaigždė

Šoka Amerikoje

Ligija Tautkuvienė

„Užtruko metus laiko, kol iš „rusų“ šokėjo tapau „Lithuanian Mindaugas Bauzys“.“

„(...) Baleto vakaras prasidėjo netikėtu Balanchine'o „Allegro Brillante“, kurį choreografas pastatė 1956 metais pagal Trečiąjį Piotr Čaikovskij koncertą fortepijonui ir simfoniniam orkestrui. Šiame divertismentiniame balete Mindaugas Bauzys šoka nuostabią vyro solo partiją. „Baleto „Karmen siuita“, kurį prieš 40 metų pagal savo vyro Radion'o Ščedrin'o muziką sukūrė garsioji rusų baleto primadona Maja Pliseckaja (už nuopelnus Lietuvos kultūrai jai suteiktas Lietuvos Garbės pilietės vardas — L.T.), pilnas netikėtos egzotikos, temperamento, kurį įkūnija tokie garsūs šokėjai, kaip (...) Mindaugas Bauzys“, (...) Dallas Metropolitan Ballet spektaklyje „Naktis prieš Kalėdas“ Mindaugas Bauzys šoko kartu su San Francisco baleto žvaigždėmis Julie Diana ir Zachary“, — taip apie Lietuvos baleto solistą rašė 2003m. Arlington (Texas) spauda. Amerika puikiai susipažinusi su rusų baleto. Kas kada čia, garsiajame Diagilev'o balete, savo šlovės kelią nuėjo Ana Pavlova. Dabar Arlington Ballet šoka

kita Pavlova, tik vardu Olga — Maskvos klasikinio baleto žvaigždė. Čia šoko ir Lietuvos baleto žvaigždė — Mindaugas Bauzys. Šoko taip, kad publika negailėjo ilgai trunkančių aplodismentų. Mindaugui Bauziui jau 35 — ti. Šiandien jo nėra Lietuvoje, šandien jis — garsių baleto kompanijų solistas, šoka garsiausių Amerikos teatrų scenose. Kas domisi teatro menu, žino, kad Lietuvoje aukščiausias įvertinimas teatro žmogui — apdovanojimas šv. Kristoforo statulele (šv. Kristoforas — Vilniaus globėjas). Tokiu apdovanojimu Mindaugas buvo įvertintas 1996 metais už vieną puikiai atliktą rolę.

Mindaugas Bauzys gimė Žemaitijos rajoninio centro mieste Skuode. Gyveno Naujojoje Akmenėje bei Mažeikiuose. Mažą berniukštį mama atvežė į Vilnių, Baleto mokyklą ir paliko mokytis šokio paslaptį. Klausiu Mindaugo — kodėl mama pastūmėjo — gal pati buvo šokėja? Jam atrodo, kad jis — neišsipydžiusi mamos svajonė. Kas žino, gal ji svajojo, norėjo būti baleto šokėja...

1990 — aisiais baigęs Baleto mokyklą, pradėjo dirbti Lietuvos valstybiniame operos ir baleto teatre. Dar besimokydamas mokykloje, parengė Princa

Lietuva. Tėvyne mūsų...

Tikinčios ir mylinčios tautos pergalė

Vytautas Visockas

Keturiolika varpo dūžių

Tryliką kartą pamirėjome 1991-ųjų metų sausio 13-osios įvykius, dabar jau vadinamus Laisvės gynėjų diena. Esu laimingas, kad prieš keturiolika metų teko būti ten, kur tada buvo visa Lietuva — prie Parlamento. Šiandien toms dienomis taip pat ten buvau. Girdėjau įvairių kalbų, šilčiausi prie laužo; kaip ir tada, buvau pavaišintas karšta arbata. Ant sniego gražiai degė daugybė liepsnelių, kiekvienam žuvusiajam buvo padėkota varpo dūžiu. Šį kartą tik didžiuliam ekrane važinėjo okupantų tankai, jų siluetai buvo sustingę ant sienų suka — binetose nuotraukose. Gal kokią valandą stovėjau ilgoje eilėje su Vytauto Landsbergio naujausia knyga „Atpirkimas. Sausio 13 — oji dokumentuotė“: visi norėjome autoriaus autografo. Ši knyga bus tam tikra atsvara ką tik šiomis dienomis perskaitytai šmeižikiškai Vytauto Petkevičiaus knygai.

Tą sausio dvyliktosios vakarą Seimo rūmuose ir prie jų būriavosi tie patys Parlamento gynėjai, deja, jau geru dešimtmečiu vyresni, žilesni. Nepažįstami, bet jautė, kad tie patys Parlamento gynėjai, tik jų žymiai mažiau. Nemažai, bet mažiau. Iš televizijos ekranų pažįstamų „žvaigždžių“ ir „žvaigždėlių“, iš spalvotų ponių ir panelių žurnalų matytų veidų... Ką jūs, juokaujate! Tokių nebuvo. Nebuvo ir meno, mokslo žmonių, nes kai kuriuos aš taip pat dar pažįstu, kaip sakoma — iš matymo.

Tikinčios ir mylinčios tautos pergalė (taip Sausio 13 — ają pavadino kunigas Robertas Grigas) — jau istorija. Pasauliui lietuviai parodė, kad laisvės siekti galima ne tik sprogdinant bombas, grobiant įkaitus, yra ir kitas — politinės kovos, masinių pilietinių akcijų — kelias. 1991-ųjų sausio 13 — ają tokiu keliu pasiektą Laisvę apgynėme, įrodėme, kad esame jos verti. Galetumėm džiaugtis,

tačiau džiaugsmas neima.

Cementas ar tik nebus išvogtas

Pasirodo, kad po tos didžiosios pergalės statytas valstybės rūmas gražiai atrodo, tačiau kiekvieno momentu gali sugriūti, kaip tie Elektrėnų bažnyčios bokštai. Mat plytų rišamoji medžiaga, cementas ar tik nebus išvogtas? Sausio 13-osios gynėjų kloti valstybės pamatai išbandymą atlaikė, šandien bandomas mūsų valstybės pastato tvirtumas. Iškilmingame Seimo posėdyje apie valstybės rūmą kalbėjęs parlamentaras Algirdas Saudargas ragino tokiu momentu politikams nepabūgti atsakomybės ir neišsiklausti: tiltų konstruktoriai ir statybininkai stovi po tiltu, kai bandomas jo tvirtumas. Politikams nederėtų spėlioti ir laukti, kuris valstybės rūmo bokštas — dešinysis, kairysis ar vidurinis — grius pirmasis: reikia dirbti savo darbą.

Neduokit R.Paksui degtukų

Parlamentaras Andrius Kubilius tame pačiame iškilmingame posėdyje buvo ne toks diplomatiškas ir taip pat kalbėjo labai vaizdingai, bet aiškiai: „Kai kas mūsų šeimose šandien pavojingai žaidžia degtukais, kaip vis dar neišaugęs iš vaikiško amžiaus. Ir tuo naudojasi kiti. Iš istorijos žinome, kad laisvė labai lengvai sudeginama vaikiškų ambicijų. Todėl vaikus reikia auklėti kitą sykį griežtai, bet teisingai baudžiant. Ir tai šandien, sausio 13 — ają, mes privalome pasizadėti padaryti. Tokia yra Laisvės gynėjų valia“.

Dar konkretesnis buvo kunigas Robertas Grigas: „Seimo iniciuota apkalta yra tokia pat drąsi ir teisinė raktinių valstybės struktūrų, prezidentūros gynyba nuo vadinamosios materščinos dvasios, pasireiškiančios ne vien lekikonu, bet laikysena, poelgiais, žmogaus garbės ir laisvės nuvertinimu“.

Vilija ir Mindaugas Baužiai S. Prokofjevo balete „Romeo ir Džuljeta“

Nuotr. iš V. ir M. Baužių asmeninio albumo

balete „Pelenė“. Pas de trois „Gulbių ežere“. Daug princų rolių baletuose „Snieguolė ir septyni nykštukai“, „Spragtukas“ (V. Brazdylio ir A. Melanijino, pastatyme). Po to — Romeo Prokofjevo „Romeo ir Džuljeta“, James „Silfideje“, Melynasis paukštis ir Princas Dezirė „Miegančiojoje gražuolėje“. M. Bauzys šoko Jurijaus Smorigino „Pieta“ ir „Narciza“, Anželikos Cholinos „Nuevo Flamenco“ ir t.t.

Pradžioje jo partnere kurį laiką buvo Ingrida Cvetkovaitė, vėliau ilgesnį laiką — Živilė Baikštytė, o paskutiniąjį vaidmenį sukurti kartu su Rūta Jezerskyte (ji šiuo metu šoka Vokietijos teatrų scenose). Bažilio vaidmenį šokėjas parengė su Lietuvos operos ir baleto

teatro stažuotoja Miki Hamanaka. Teatro kritikas Helmutas Šabasevičius teigia, kad „M. Bauzys — ryškiausias savosios kartos Bežilis: idealus — išvaizda, išryškėję jo artistiniai sugebėjimai šiame vaidmenyje surado bendrą kalbą su vyriška, santūria ir drauge virtuoziška jo šokio maniera. Iš karto kreipia dėmesį gyvas M. Baužio personažas, kurio šokėjiška elegancija tikslingai paryškina žanrinėmis energingo ir šmaikštaus barzdaskučio elgesio detales, niekada iki šiol mūsų scenoje neregėtomis: jo personažas ir konkretus, ir abstraktus tuo pačiu metu. Paskutiniojo veiksmo Pas de deux variacija ir koda tvinkčiojo uždegancia energija bei tobulomis plastinėmis formomis.“

Klaipėdos muzikinio teatro premijeroje — Jurijaus Smorigino balete „Is artisto gyvenimo“ pagal Hectoro Berliozi muziką, M. Bauzys šoko kartu su Egle Špokaitė.

AMERIKA

— Kodėl mes Amerikoje? Jau buvau šokęs, kelės meistriskumą — 1992 metais Bourponvilli, St. Petersburg, Toronto. Mums nebologai sekėsi Lietuvoje. Pasiskambino iš Amerikos, pakvietė atvažiuoti, pasiūlė kontraktą. Čia įsikūrusi rusų baleto kompanija pasiūlė tokias sąlygas, kad pagalvojome ir sutikome. Kai atvykome, buvome vadinami rusais. Jie labai nenorėjo, kad mes išsiskirtume. Užtruko metus laiko, kol iš „rusų“ šokėjo tapau „Lithuanian Min-

daugas Bauzys“. Kokią padėtį užėmė tarp šokėjų? Ne — jautėme, kad kaip nors mus išskirtų iš kitų tarpo. Pasikeitė direktoriai. Buvęs direktorius buvo geras šokėjas. Pamatėme daug juodo pavydo. Kai dviejų metų kontraktas pasibaigė, tęsti nebenerėjau, emiau dairytis kur patraukti geriau. Bostono baleto kompanija yra aukštesnio lygio. Amerikoje yra penkios baleto kompanijos. Bostono — viena iš penkių. Kiekvienam šokėjui norisi, kol gali, pasiekti aukščiausią tašką. Nusiunčiau kasetę. Pakvietė dalyvauti pamokose. Sudarėme kontraktą šiam sezonui, tiksliau, nuo puses sezono. Labai svarbu, kad ši kompanija turi draudimą. Baleto artistams gyventi be draudimo — kasdieninė ri-

zika. Dar neturiu rolės. Esu naujas žmogus. Turime prisirišuti kam tiksiu. — Ar yra kas panašus ar taip pat, kaip Lietuvos baleto? — Trenžas, jei lyginant su Lietuva, panašus. Kai darbo sezonas prasideda, pastoviai dirbi tik 32 savaites. Lietuvoje dirbame 36 savaites. Čia atidėsi ir likusį laiką atostogauji. — Ką jūs veikiate tą likusį laiką? — Veikti yra ką. Pirmiausia, daug keliaujame po Ameriką. Kai grįžtame po atostogų, gana greitai vėl atgauname šokėjo formą. Žinoma, visą laiką laikaisi kažkokio režimo. — Ar teko girdėti, kad buvusi partnerė Eglė Špokaitė buvo atvykusi į Čikagos baleto? — Sužinojome iš laikraščių.

nukelta į 3 psl.

nukelta į 3 psl.

Autoriai apie save

Kai prieš trejetą metų mus pasiekė „Bičiulystė“, pradėjau jai rašyti. Dziugu, kad ketvirtuosius metus „Bičiulystė“ pradeda padėjęsi ir paplatėjusi. Džiaugiuosi, kad Ligija, „Bičiulystės“ redaktorė, pakvietė mane bendradarbiauti, patikėjo laikraščio skiltį. Ir štai aš su Jumis. Kuo galiu Jums pasitarnauti, kuo galiu būti naudinga? — klausiu ir Jūs, ir pačios savės. Rašysiu, — atsakau, — rašysiu, kaip moku ir galiu. Dėsiu pastangas, kad mano vedami puslapiai Jus patrauktų.

Kaip ir dauguma skaitytojų, kuriems skiriama „Bičiulystė“, esu trečiosios bangos lietuvi. Vilniuje baigusi architektūros studijas, dirbau projektuotoja, vėliau — dėstytoja. Mokslus tęsiau Maskvoje, kur apgyčiau disertaciją. Už ją Lietuvos Respublika man suteikė humanitarinių mokslų daktarės laipsnį, o Jungtinės Valstijos prilygino filosofijos daktarui (Doctor of Philosophy in Architecture). Mokiausi ir Jungtinėse Valstijose, čia rašiau ir sėkmingai apgyniau disertaciją, igijau dar vieną — mokslo magistro laipsnį. Pagal specialybę dirbau trumpai. Šiuo metu užsiimu kuo kitu. Pavyzdžiui, rašau. Su plunksna draugauju visą gyvenimą, nors... išspausdinusi esu nedaug, viso labo tik pusantro šimto straipsnių; minčių, nuomonių, atsiliepimų, apžvalgų, interviu. Mano vyras irgi dirba ne pagal specialybę, sūnus mokosi pradinėje mokykloje.

Bemąstant apie būsimus puslapius, mintyse atklydo žodis „Sasajos“. Kodėl nepavadinti puslapį šiuo vardu? Juk tai apie kiekvieno mūsų ryšius su viskuo, ryšius tarp žmonių. „Sasajos“ kalbėsime apie gyvenimą, skirtingą ir įvairų, kaip skirtingai ir įvairiai jį matome. Vienoks jis yra, sunkumas įveikusio ir gerai Amerikoje „užsikabinusio“, „žaliakortininko“, kitoks — vargstančio nelegalo, dar kitoks į Ameriką atitekęs lietuvis.

Kiekvieno mūsų gyvenimas — neišsėmiamas temų aruodas. Talentingiausias

menininkas ne—sugalvotų tiek siužetų, kiek pateikia besikeičianti gyvenimo tėkmė. Tik tame skubančiame triukšmingame pasaulyje reikia sugebėti sustoti, prisiliesti prie savo esmės, savojo „aš“ ir paklausti savęs, apmąstyti — kas įvyko, kaip įvyko, kodėl... Sustoti sunku, nes nėra laiko — veja kasdieniniai, niekada nesibaigiantys, rūpesčiai: reikia dirbti, uždirbti, išgyventi... „Sasajos“ kalbėsime apie Lietuvą ir Ameriką, apie praeitį ir dabartį, apie patirtis ir išgyvenimus. Išdėstykite savo požiūrius, pasidalinkite mintimis, o jei kartais nesutinkame, prieštarausime kitų išsakytioms mintims. Kalbėkimės. Svarbu netyli.

Gyvenu Filadelfijos apylinkėse, tad pirmiausia rašysiu apie Lietuvos bendruomenės įvykius ir man geriau ar mažiau pažįstamus bendruomenės žmones. Mielai kalbėsiosi ir su tais, kurių gyvenime nesu sutikusi, nes jie gyvena toli toli. Šiais laikais atstumas — ne kliūtis, kai po ranka yra telefonas, kai veikia paprastas ir elektroninis paštas. Kiekvieną antrą mėnesio antradienį susitiksime „Sasajos“ ir — kalbėsime.

Jusų
Dalia Kairiūkštienė
Tel. 610-259-6615
sasajos@juno.com



ATVYKOM Į AMERIKĄ, NESIGAILEJOM

Mano pašnekovė — Penona Howarth, žydų tautybė, vyresnio amžiaus moteris. Gimusi Čiuriche, Šveicarijoje, gyveno Anglijoje. 1955-aisiais kartu su vyru atvyko į Jungtines Valstijas su laikinosiomis darbo vizomis. Pasibaigus jų galiojimui, grįžo į Angliją ir dar po metų imigravo į Ameriką visam laikui. Dabar jau per penkiasdešimt metų, kaip Penona gyvena Jungtinėse Valstijose. Gyvena su žaliaja kortele, jaučiasi ir laiko save europiete.

Šiandien kalbinu Penoną.
— **Kaip susiklostė, kad atvykote į Ameriką?**

— Susiklostė, sakytumėte, visai atsitiktinai. Mano vyras (abu su vyru įe — anglų kalbos ir literatūros specialistai, magistras — D.K.) profesoriavo universitete. Kartą vyras pakvietė į namus pietų amerikietį profesorų, tuo metu dėstytoją universitete. Jis susipažinęs su tuo metu Anglija ir pamatęs mūsų šeimos būdą, pažūrėjo į mus ir pasakė: „Jūs vertėtumėte atvykti į Ameriką, nesigailėtumėte“. Tada rimtai nepriėmė jo žodžių.

Bet po metų tas pats amerikietis su žmona jau pasitiko su vyru ir dukrele oro uoste šiose vandenyno krante. Mano vyras priėmė pasiūlymą metus dėstyti anglų literatūrą universitete.
— **Kokie buvo Jūsų pirmieji išpučiai apie Ameriką?**

— O, automobiliai, spalvos! Anglijoje buvom įpratę matyti tik juodos, o čia jų buvo įvairių — baltos, raudonos, mėlynos, žalsios. Į Ameriką automagistras — jau tuomet jos buvo plačios, puikios, mašinos jomis skriejo taip greitai! Visa Amerika mums pasirodė labai spalvinga. Po pilkos, apniukusios, darganos Anglijos, kur saulė beveik nepasirodydavo visus metus, Amerika mus pasitiko sauleta, giedra. Skirtumas buvo didžiulis.

— **Kokia palikote Angliją — kokia tuo metu buvo žmonių buitis?**

— Anglija tuo metu vis dar sunkiai kėlėsi po karo. Gerai gyveno ir šioji valgti tik turtingieji, o visi kiti, taip pat ir mes su vyru (aš, praėjusi didžiulį konkursą, tuo metu dirbau BBC, vyras profesoriavo ir dar buvo Knygų lygos direktorium) vertėmės labai kukliai. Maisto neužteko, jis buvo normuojamas. Mano vyras mėgo uogienes, tačiau, nusipirkęs jų, neįtekdavo teisės pirkti cukrų... O čia dar gimė dukrelė. Net vakams pienas buvo normuotas, o kiaušinių vaikui „priklause“ tik... vienas per mėnesį! Nežinau, kuo būtume rengę dukrelę, jei nebūčiau turėjusi draugų, kurių vaikų išaugti rūbui tiko jai.

— **Kokie buvo Jūsų pirmieji „buitiniai“ išpučiai Amerikoje?**

— Trimetė dukra parbėgo iš kiemo su negirdėta žinia: berniukas, kuriam ji pasiūlė saldainį, jo atsisakė! Anglijoje saldumynai, šokoladas buvo griežtai normuojami. „Saldumynai kenkia dantims“. Kitą kartą, mano dukrytė, vitrinėje pamatysiu gražią suknelę, ištorp. „Mamyte, jei myli mane, nupirk...“ Mes jai galėjome nupirkti tą suknelę ir net... fotoaparata. Maisto buvo ir valias. Po keleto savaičių jau dėjomės dėl padėvėtos mašinos. Kai po trijų metų grįžome į Angliją, ji pasirodė tokia pat — apniukusi, vargana. Apsisprendė imigruoti į Ameriką visam laikui.

— **Kaip įsikūrėte ir gyvenote?**
— Iš Anglijos atsivežėm tik rytiškius kilimus, mamos palikimą — šeimos sidabrą, porcelianinį servizą. Gyvenome taupiai — iš vieno atlyginimo, kitą dėjom

į banką. Pirkome namą. Nebuvom turtingi, bet ir nieko netrūko. Vyras dėstė universitete, rašė knygas, aš mokytojavau, dukra augo, mokėsi, studijavo gerame universitete.

— **Kas Jums krito į akis Amerikoje?**

— Prisimenu, maloniai nustebino, kai, tik atvykusi ir užsukusi į ledainę, pamačiau telefonų kompanijos mechaniką ir generolą su trimis žvaigždėmis, sėdinčius prie gretimų stalų. Anglijoje generolas neis valgyti ten, kur valgo mechanikai. Supratau, kad Amerikoje žmonės nesiskirstomi pagal statusą. Patinka, kad paprastai žmonės šioje šalyje gyvena gana gerai. Krito į akis, jog imigrantų fermerių šeima, iš kurių pirkdavome pieną, tikrai turėjo ką pasidėti ant stalo. Jų kieme stovėjo penkios mašinos — po vieną kiekvienam šeimos nariui.

— **Ką pasakytumėte apie amerikiečius?**

— Geriausiai išpuči paliko Montanos valstijos, kur teko gyventi, žmonės. Vaziavome autobusu, jis sustojo. — Žiūrėkite, kur statote koją, nesuklupkite, — perspėjo vairuotojas. Padarė išpuči graži montaniečių tradicija — subtiliai prisistatyti naujiems kaimynams. Jie įmetė į pašto dėžutę sveikinimo atviruką, kuriame užrašo savo telefono numerį ir pasirašo. Jie parodo, kad naujieji kaimynai yra laukiami. Montaniečiai atsukė į pagalbą, pamatę, jog esi bėdoje. Pirmąją žiemą, man pradėjus važinėti ir įvažiuoti į pusnį, pro šalį važiuojančios sustojo, ištraukė mano mašiną iš pusrinės. Nes nespėjau suvokti, kas čia vyksta, net „ačiū“ nespėjau pasakyti. Montanoje ypač vertinamos moterys. Montaniečių šiltumas, nuoširdumas, paslaugumas — padarė išpuči. Didniečių žmonės kitokie.
— **Kaip bendrai apibūdintumėte gyvenimą Amerikoje?**

— Čia gyvenimas yra sutvarkytas. Gyvenau nedideliame, apie 20 tūkstančių gyventojų turinčiame miestelyje. Nedideliame Amerikos mieste galima gauti visko to, ką siūlo didelis miestas. Čia naują mašiną gali išsirinkti vietinėje mašinų aikštelėje. O geresnių susisiekimo kelių kaip Amerikoje, manau, nėra niekur pasaulyje.

— **Kas Jums nelabai patiko šitoje šalyje?**

— Nustebau, kiek daug žmonių gerimų parduotuvėse. Ten dideliais kiekiais perka alų, vyną, viską. Gatvėse nemažai svyrųjančių. Nuvažiuojus į Montaną, pirmiausia išsilaukiu vairavimo teises. Vairuodama daugumą be teisių, pažeidinėja įstatymus... Bet tai buvo seniai. Nustebau, kad nemažai mokyklinio amžiaus vaikų, net dėstytojų ir profesorių atžalų, blogai skaito. Kodėl? Gal todėl, kad čia daug dėmesio skiriama sudaryti geram vaizdui, pvz., kaip mokiniams elgtis viešumoje, bet ne paties dalyko mokymui... Iš tiesų aš nesigilinau ir nežinau, bet savo vyrui pasakiau: su mūsų dukra turi būti kitaip. Ir buvo.

— **Kokias tradicijas išlaikėte iš senojo žemyno?**

— Per tuos visus metus, praleistus Amerikoje, taip ir nepamėgau amerikietiško maisto. Gaminu ir gaminu tradiciškai. Savo šeimai priešpiečiams niekada nesu įdėjusi greito sumuštinio — jie visada valgė namuose pagamintą maistą. Namuose išvirtą sriubą, namuose paruoštą mėsą, namuose kepti pyragai ir pudingai, namuose padaryti šviežūs vais-



Dalios Kairiūkštienės nuotrauka: Penona Howarth.

vandeniai... Amerikiečiai dirsdavo nuo gretimų stalų, ką mūsų šeima valgo universiteto valgykloje. Visada mūsų maisto racione būdavo gausu šviežių vaisių ir daržovių. Ir dabar tą patį perku ir taip pat gaminu. Visą gyvenimą buvau ir esu šviežio, sveiko ir „tikro“, bet ne „greito“ maisto šalininkė.
— **Amerikoje pragyvenote daug metų. Jei reikėtų gyventi iš naujo, ar pakartotumėte tą patį žingsnį Amerikon?**

— Mano įsitikinimu, atvykti į Ameriką buvo pats geriausias žingsnis, kokį mes su vyru tada galėjome padaryti. Amerika — gera šalis, galimybių šalis, ir mes tomis galimybėmis pasinaudojome. Čia labai gerai gyvenome. Ne tik materialine prasme (nuosavas namas, mašina ir t.t.). Profesine prasme, mano vyras turėjo puikias galimybes dėstyti, augti — jis profesoriavo keliuose žymiuose Amerikos universitetuose. Amerikoje jis galėjo rašyti ir rašė knygas. Nebūtų galėjęs to padaryti Anglijoje, nors ten ejo svarbias pareigas. Dukra Amerikoje baigė pasirinktą specialybę. Ar būtų galėjusi tą padaryti Anglijoje? Abejoju. Aš mokytojavau, dirbau „mažesni“ darba, negu buvau dirbusi Anglijoje, bet buvau patenkinta tuo, ką turi mano šeima. Turėjom platų bendravimo ratą. Mes čia buvom laimingi. O dabar... Mano vyras, deja, seniai miręs, prieš keletą metų teko palaidoti ir dukrą. Likau viena, tačiau nesigilinau ir nevertėsiu prabėgusio gyvenimo, kaip kitos našlės, bet vertinu tai, kas praityje buvo gero, ir džiaugiuosi tuo, ką turiu šiandien. O turiu daug. Gyvenu seniai išmokėtame name gražiame Filadelfijos priemiestyje, esu apsirūpinusi. Turiu puikų sveikatos draudimą, galiu pasiekti geriausius miesto gydytojus. Esu savarankiška. Amerikoje praliedau gyvenimą, turtingą įvairiausiomis prasmėmis.

— **Imigrantai, tokie, kaip kadaise Jūs, vis dar atvyksta į Ameriką įvairiais keliais... Ką patartumėte jiems?**

— Hmm... Geriausia atvykti, kai tavęs čia jau laukia darbas (kaip buvo su mano šeima). Kitaip — labai sunku pradėti, reikia už viską mokėti nuo pirmos dienos. Reikia atvykti, turint specialybę, nes pragyventi, neturint specialybės, iš juodo darbo, yra labai sunku (kiti neatsitėsdami vargsta visą gyvenimą). Arba reikia turėti Amerikoje giminaitį ar draugus, kurie padėtų atsistoti ant kojų.

— **Ar Jums neteko ilgėtis kitoje šalyje pasilikusių tradicijų, papročių?**

— Kodėl turėčiau ilgėtis? Amerika yra tokia įvairi, joje galima surasti visko, ko reikia. Reikia lenkų bažnyčios? Ji ten, už kampo. Reikia budistų?

Tokia stovi kitame miestelio pakrašty. Kiekvienas susiranda ir nueina, kur jam reikia. Čia niekas niekam netrukdo laikyti kokių tik nori tradicijų ir papročių. Ta prasme, pasakytumėte, Amerika yra net ne šalis, ji — pasaulio dalis, kurioje sumišusi visa pasaulio įvairovė. Mes iš jos pasiėmėme, ko reikėjo mums, kiti gali padaryti tą patį.

— **Ačiū Jums, Penona, už pokalbį!**

D.K.

„Bičiulystė“

„BIČIULYSTĖS“
REDAKCIJA

LIGIJA TAUTKUVIENĖ
redaktorė

STEFAS TAMOŠEVIČIENĖ
žurnalistė

VYTAUTAS VIŠOCKAS
(Lietuva) žurnalistas

dr. KESTUTIS TRIMAKAS
psichologas

DALIA KAIRIŪKŠTIENĖ,
PhD

korespondentė

ZITA LENKAITĖ — MASLEY
korespondentė

AIGIRDA VITKAUSKAS
Korespondentas

RAMINTA VOSYLIŪTĖ
korespondentė

ALVIDA GUDENIENĖ
kosmetologė

EDVINAS GIEDRIMAS
www.Lithuanet.com

ADOMAS TAUTKUS
grafika

JONAS KUPRYS
techn. pagalba

Telefonas pasiteirauti:
773-585-9500.

Skambinti pirmadieniais,
antradieniais ir penktadieniais
nuo 9 v.r. iki 4 v.p.p.

Rašyti adresu:
4545 63th Street.

Chicago, IL

arba
P.O. BOX 4102

Wheaton, IL,
60189

elektroninis paštas
biciulyste@aol.com

„Bičiulystė“ Čikagos apylin-

kėse galėsite įsigyti visose
lietuviškomis prekėmis pre-

kiaujančiose parduotuvėse.

Prenumerata priimama

„Draugo“ administracijoje.

JAV ribose:

pusmečiui (26nr.) — \$20,

metams (52 nr.) — \$40,

1 Kanada:

pusmečiui — \$34,

metams — \$68,

1 Lietuva/Europą:

pusmečiui — \$42,

metams — \$80.

VYTAS PAŠKUS CPA, MBA

PAŠKUS & ASSOCIATES

įsikūrus naujoje įstaigoje

1201 S. Western Ave, 2 floor

Užsiima buhalterija ir TAX formų

pildymu.

Valandos pagal susitarimą.

Kviečia buvusius, esamus ir

būsimus klientus.

Skambinti tel. 708-385-8166;

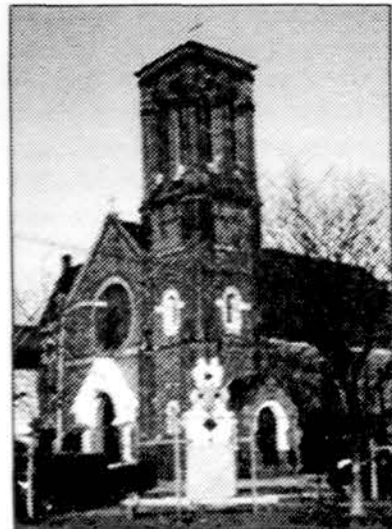
708-207-5760 (mob.)

PASKUSASSOCIATES@SBCGLOBAL.NET

TRIJŲ KARALIŲ SEKMADIENI

Trijų Karalių sekmadienį, Filadelfijos Šv. Andriejaus bažnyčioje buvo surengtas, tradiciniu tapęs kalėdinis bažnytinis muzikos koncertas. Gera salės akustika garsėjancioje bažnyčioje lietuviškai ir angliškai skambėjo pašlovinimo giesmės užgimusiame Dievo Sūniui. Kalėdinės giesmės giedojė Šv. Andriejaus bažnyčios choras, vadovaujamas Ilonos Babinskienės ir Šv. Marko bažnyčios choristai (vadovas Donald Nally). Taip, toks koncertas — tai viskas kartu: ir pasigėrėjimas muzika ir gimusio Dievo pašlovinimas, ir susikaupimas po Dievo namų — bažnyčios — skliautais. Tai pabuvimas kartu ir su savo paraprijos parapijiečiais, ir su gausiai atsilankiusiais amerikiečiais, ir puiki dvasinė atgaiva po dažnai rūpestių ir skubos kupino švenčių laikotarpio. Toks koncertas — tai gražus Kalėdų švenčių užbaigiamasis akordas. Ačiū klebonui Petriui Burkauskui už surengtą prasmingą šventę.

D. K.



Nuotraukos Dalios Kairiūkštienės ir Kazio Razgaičio. Viršuje iš kairės: Šv. Andriejaus bažnyčia; dešinėje: klebonas Petras Burkauskas. Pirmoje eilėje: Šv. Andriejaus bažnyčios choro „Laisvė“ choristai; apačioje: Šv. Kalėdoms papuoštas bažnyčios interjeras.



Lietuva, Tėvyne mūsų...

atkelta iš 1 psl.

„Jis išdavė mūsų vaikus“

Naivu būtų buvę tikėtis, kad iškilmingose kalbose neat-sispindės šių dienų gresmės Lietuvai, kurias ne vienas kalbėtojas matė sugrįžtančias dabar jau ne tankų pavidalu: protų okupacija gal net pavojingesnė, negu pastatų ir žemių okupacija. Reikia pasakyti, kad šią „diskusiją“ šventinėse kalbose pradėjo ne kas kitas, o R. Paksas. Kaip jam būdinga – nenuoširdžiai, veidmainiškai. Tačiau jo aš nenuoširdžiai vien todėl, kad jis „išdavė mūsų vaikus“. Taip prie savo dukters kapo pasakė Laisvės gynėjas Loreto Asanavičiūtės motina. Išduoti mus kėsinasi tie, kurie, istoriko Liudo Truskos žodžiais tariant, nesuėmė Sąjūdžiui, nestovėjo Baltijos kelyje, nebuvo jų ir tarp Parlamento, televizijos bokšto gynėjų; jiems nebaisūs amžini Rusijos strateginiai tikslai Lietuvoje, Latvijoje ir Estijoje.

Panika Seime ir Prezidentūroje

R. Pakšą remiančioje žiniasklaidoje nemaža pasipiktinimo: kaip blogai, kaip blogai, kad konservatoriai ir liberal-centristai, taip pat social-

demokratas Aloyzas Sakalas bei Naujosios sąjungos frakcijai priklausantis Domininkas Veilička, prezidentui R. Pakšui pasirodžius tribūnoje, demonstratyviai išėjo iš salės! Esą jie išėjo ne prezidentą R. Pakšą, o Laisvės Gynėjus, jų artimųjų! Aš irgi laikau save Parlamentu gynybą, nors nepretenduoju į apdovanojimus, nes nuo okupantų nenukentėjau. Ar gynybai tik tie, kurie žuvo arba nukentėjo? Ar tie, kurie trumpam buvo išsėję iš salės, ne Laisvės gynėjai? Taigi nieko nepaprasto neatitiko. Po viso to, ką per pastaruosius kelis mėnesius prezidentas R. Pakšas „pripašino“, toks kai kurių politikų elgesys visai suprantamas. „Jeigu žmogui gresia apkalta, jo nereikia kviesti į Seimą. Aš negaliu gerbti žmonių, kurie lauko įstatymus ir priesaiką“, – sakė A. Sakalas, aiškindamas išėjimo motyvus.

Priesaiką sulaužiusiam R. Pakšui panika parodyta ne tik Seime, bet ir Prezidentūroje, kai kaunietis Viktoras Kaminskas pareiškė negalintis priimti apdovanojimo iš apsi-melavusio prezidento rankų, nes tai būtų žuvusiųjų atminimo įžaidimas. Iš 127 apdovano-tųjų 26 asmenys neatvyko atsiimti medalių. Argi tai ne panika, ne protestas!

Konfliktas labai gilus, sa-kyčiau, antagonistinis, ir vaiz-duoti, jog nieko neatitiko, turėtų būti daug užgaulau, negu reikšti tiesą į akis. Laisvės Gynėjams reikia siekti, kad ši dviprasmybė kuo greičiau baig-tųsi, o ne ją vilkinti veidmai-niškais rankų paspaudimais, kas ir buvo pademonstruota, kai aukščiausios valstybės vyrai su savo žmonomis pusvalan-džiui susėdo prie taurėlės brendžio ir kalbėjo apie orą.

Be garbės ir be orumo

Pasidarė labai garbingi ir orūs, vis kalbame apie pažeistą mūsų garbę ir orumą. Etikos komisijos užverstos prašymais, teismams – skundais. Juo mažiau garbės ir orumo, tuo įnirtingiau ją giname. Viską neigiam, viską atmetame. Ir pavyzdį mums rodo ne kas kitas, o prezidentas R. Pakšas. Niekas nieko jam negali įrodyti. Nėtenka kalbėti ir apie prezi-dento garbę ir orumą. Nega-lima pažeisti to, ko neturi. „Matyt, to žmogaus nebuvo eilėje, kai Dievas žmonėms dalijo savigarbos pajautimą“, – sako Lietuvos žinomas advo-katas K. Lipėika.

Taigi, paliaubų nebuvo net per vieną didžiausių mūsų švenčių – Laisvės gynėjų dieną.

Pergalės dieną. Nėtiesioginis Seimo ir Prezidentūros štur-mas tęsiasi. Seimas tarsi stipresnis, didesnis, tačiau nevieningas. Iš vidaus jį silpnina dvylikos parlamentarų, kurie kreipėsi į Etikos ir procedūrų komisiją, prašydami įvertinti kolegų, išėjusių iš iškilmingo posėdžio, elgesį. Seimo narys Rolandas Pavilionis siekia tapti tarpininku tarp Seimo ir Prezidentūros. R. Pakšą šalininkų susibūrimuose apta-rinėti apkaltos Prezidentui situaciją. Prezidentūra ketina leisti savo laikraštį, reikalaujanti kassavaitinės Prezidentūros laidos per LRT. Tai tik švie-žiausi pastarosios savaitės įvykiai, anaiptol ne svarbiausi. Seimas jau imamas šturmuoti ir tiesiogine prasme. Omenyje turiu penktadienį R. Pakšo šalininkų surengtą piketą. Prie Prezidentūros šturmuotojų pri-skirtas politikos, kultūros, žiniasklaidos atstovų būrimasis po V. Adamkaus vėliava. Sausio 15 d. įvyko jų susirinkimas. Vis dėlto Prezidentūrai lengviau, nes ji vieninga: jeigu meluoja – meluoja visi, jeigu kliepi – klie-pi visi.

Anksčiau ar vėliau pamatysime, kiek toli šitaip nuvažiuosime.

Baletas

atkelta iš 2 psl.

Mes su draugais, kolegomis bendraujame elektronini pa-sūtu. — Jums teko susipažinti su įvairių šalių baletais. Kokiam lygįje Lietuvos baletas? — Manau, pakankamai aukšto. — 1993 metais teko dalyvauti tarptautiniame baletų šokėjų konkurse Niujorke, šokai variacija iš G. Balanchino „Keturių tem-peramentų“. Buvai aukštai įvertintas — Diplom. Ar patinka dalyvauti tokiuose konkursuose?

— Man ne prie širdies konkur-sai. Juose reikia demonstruoti tik techniką. Aš kuru vaidmenį, kurį išgyvenu spektaklyje. Patiko, kad galėjau pažūrėti, praplėsti akiratį apie pasaulio baletą. — Ar norėtumė, kad dukra sektų tėvų pėdomis? — Dukra gal ir bus šokėja. Duomenų turi, bet tokia sunki duona... Šitoje šalyje mokyti vaikus baletu — labai brangu. — Kuo gera Amerikoje? — Nėra kasdieninių rūpesčių. Tai labai daug sutaupo laiko, kurį gali skirti savo profesijai.

— Ar turi koki savo baletą šokėjo idealą, kuris padėjo suformuoti paties įvaizdį? — Kaip šokėjas bendravau turė-damas idealu Baryšnikovą. Žavi St. Peterburgo Marijos teatro žvaigždė Faruk'as Ruzimatovas. Mane žavi visi garsumo baletų šokėjai, kuriuos žmonės plodavo ir ploja atsis-toje. Norėčiau nors akies kraš-teliu žvilgtelėti kaip jie šoko. Kai minios stovi ir ploja, šaukia „bravo“, „bis“, vadinasi, vyksta kažkas nepaprasta.

VILJA

Vilijos ir Mindaugo Bauzių šeima Amerikoje — jau tre-tieji metai. Klaipėdietė Vilja, kaip ir Mindaugas, baigė M. K. Čiurlionio meno mokyklą Vilniuje. Ji mėgsta šokti cha-rakterinius šokius. Vilniaus te-atro scenoje mėgiamiausias

baletas — Don Kichotas, o Ame-rikoje — divertimentinis (be siužeto) Balanchino „Allegro Brillante“. Pa de de iš Minkaus baletu „Korsaras“.

Reta balerina tampa motina. Baletas atima moterį iš šeimos, o įstikimimas, gal ir tiesa, jog po gim-dymo pakinta moters anatomi-ja ir baletu žvaigždė jau nebūti, dažnai atima norą gim-dyti. Gal tik kelios iš Lietuvos ryškėsių balerinių, kaip Loreta Bartusevičiūtė — Noreikiene ryžosi pasidovanoti vaikeli. Po gimdymo sugrįžo teatran, iki paskutinio prakaito lašo iš-sunkdama iš savęs viską, kas tik įmanoma, kad vėl šoktų solo...

Bauzių dukrai Izabelei — ketveri su puse. Mama, jaunutė dvi-dešimt šešerių metų Vilija



Putriūtė Bauzienė, svajoja su-kurti savąją rolę teatre. — Ar nesunku auginti vaikelį ir šokti? — Nėra lengva, kai dukra visą laiką kartu. Kartais, kai reikia šokti spektaklyje, nuvedu pas draugus. Dažniau-siai padeda rusai, nes aplinkui jų daugiausia. Bendraujame ir su lietuviais, tačiau čia jų nėra daug. — Kokio lygio ame-rikičių klasikinis baletas?

— Manau, kad lygis yra prastesnis. Neturi geros mo-kyklos, todėl dažnai gali paste-bėti padriką šokimą. Ameri-kiečiams kažkaip sudėtingiau šokti klasikinį baletą. Jei ne New York'o baletas, kuriame dirba rusų baletu meistrai, tai lygio nebūtų. Nepalyginama ru-sų baletu mokykla, kurios stili-

mi šoka ir Lietuvos baletas. Įdomi yra prancūzų mokykla. Yra ir angliško stiliaus mokyk-la. Kuo daugiau pamatai pa-saulio mokyklų, tuo labiau atsi-renki. — Ar gali atskirti eilinis žiūrovas tuos stilius? — Jei jis yra baletu gerbėjas, tik-riausiai, gali. — Ar nesilgite Lietuvos? — Ilgimės savo ba-leto. Lietuvoje liko daug žmonių, ku-riuos mylėjome. Gerai, kad yra elektroninis ryšys — susirašinė-jame. — Ar matote savo ateitį Amerikoje? — Noretųsi grįžti Lietuvon.

Kaip susiklostys likimas lietuviams Vilijai ir Mindaugui Bauziams, parodys laikas. Šian-dien linkime lengvų kojų ir grakštus judesio Amerikos sceno-je, garsinant lietuvius ir Lietuvą.



Viršuje kairėje: Vilja, Izabele ir Mindaugas Bauzių Didžiajame Kanjone; apačioje: būsioji balerina; viršuje dešinėje: „Don Kichotas“, šoka Vilija Nuotraukos iš asmeninio V. ir M. Bauzių albumo.

Psichologo žvilgsniu

Dr. Kęstutis A. Trimakas

KAI TĖVAI NESUGYVENA... (2)

Lietuvos jaunimas anksčiau minėtoje apklausoje „Biciulystė“, 01.14), išrinko šias svarbiausias idėjų tėvų savybes: meilę, rūpinimąsi vaikais ir jų supratimą. Pirmame straipsnyje svar-s-tėme apie tėvų vaikais rūpi-nimosi svarbą. Šiame — žvel-gime į kitą idėjų tėvų savybę — meilę.

Tėvų sutarimas yra ne tik sąly-ga, bet ir kelias auklėti vaikus. Savo sugyvenimu, tarpusavio meile, tėvai parodo vaikams, kaip sugyventi su kitais ir kokie iš to geri vaisiai. Tarp savęs nesugyvenantys tėvai atskleidžia jiems savo tar-pusavio meilės trūkumus (čia kalbame apie tokį nesugyven-imą, kuris kyla iš abiejų tėvų, bet ne tokį, kurio priežastis aiškiai yra vienas iš tėvų). Tai nebūtinai reiškia, kad tėvai nemyli savo vaikų. Bet jų tar-pusavio nesantaika drumsčia šeimos darną ir namų ramybę ir taip kliudo išreikšti meilę savo vaikams ir juos auklėti.

Trumpai svarstysime dviejų jaunuolių charakteringus pasisakymus: Ofilijos ir Vydotos.

Ofilija pasakojo, kad tėvų nesantaika išryškėjo, kai ji pati tebuvo šešerių metų (turėjo ir sesutę). „Reikėjo išskirti matant, kaip tėvai mušasi, verkia, rėkia“. Ji pasisėpdavo po sūviu mašina ir tyliai verkavo. Tapo nervinga, blo-gai miego davu, nesisekė mokyti. Vėliau ėmė maištauti, daryti viską priešingai. Blaskėsi.

Vydoto tėvų konfliktai buvo ne mažiau rimti. Jie buvo net du kartus išsiskyrę, bet kažkodėl vėl suėdavo gyventi kartu. Jis nepasakojo jū nesutarimo detalių, bet prisipažino, kad jam buvo labai skaudu į visa tai žiūrėti — galvojant, kad taip nesugyvena tie, kurie jį myli ir kuriuos jis myli.

Pagaliau jis sakė, kad tai jam tapo gyvenimo mokykla, ko nedaryti, — kas veda į pyktį ir nesuvaldymą.

Vydotos teigė, kad buvo „ramus vaikas“. „Niekur neidavau, nelankiau diskotekų, turėjau nedaug draugų“. Jis įžvelgė, jog „šeimininiai konfliktai ir bendravimo įgūdžių stoka lėmė tai, kad pradėjau slopinti jausmus, šalintis žmonių matydamas savo atsi-likimą nuo bendraklasų bendravimo srityje, sakydavau

sau, kad man žmonių nereikia, galiu gyventi ir be jų, nes esu stiprus. Stengiausi mokytis, kad kažkuo būčiau geresnis už kitus — pirmiausia. Manau, jog tai buvo mano gynybos reakcija, nepasitikėjimo savimi dangstymas, bėgimas nuo pes-imizmo ir depresijos, nes teko tai išbandyti ir vos vos nepalūžau“.

Tėvų kivirčiai Vydotai tikrai buvo „mokykla“, bet jos nepakako: jis išmoko ko nedaryti, bet neišmoko ką daryti. Užsiėmė kivirčiais tėvai nerodė jam pačiam pakanka-mai dėmesio. Jis liko vienas ir vienišas. O esant vienam nei-neįmanoma išmokyti bendauti su kitais. Nesugebėdamas ben-drauti jis pasistatė sieną tarp savęs ir kitų: apsisprendė, kad jam kitų nereikia, kad jam pačiam pakanka jo paties... bet savęs nepakako... Visiškai nepakako... Ir todėl rodė jį sle-gianti depresija, kurios didžiaus-ia priežastis buvo kitų trūkumai. Tas trūkumas, kurio neužpildė tėvai; jie ne neparodė, kaip tą esminį trūkumą užpildyti.

Tėvų nesantaikos žala vaikams

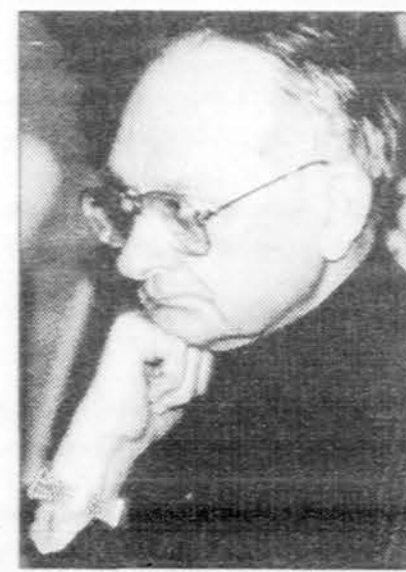
Abiejų jaunuolių pasakojimai atskleidžia tėvų nesugyvenimo būdingas neigiamas pasekmes vaikams.

Ofilija apėmė baimė. Ji tapo nervinga, negalėjo susikaupti, tad ėmė blogai mokytis. Vydotas minė tėvų nesantaikos jame sukeltą skausmą. Tai daug pasako, bet nepasako detaliau. Jis daug nutyli, nes išmoko daug kam „užsimerkti“ ir daug ką neigti — kad ir neigti, jog jam kitų reikia. Paauglystėje Ofilija reagavo atviru veiksniu — maištau—dama, darydama priešingai, nei ko tėvai norėjo. O Vydotas reagavo pasyviu — jis netaikavo, bet užsidarė: pir-miausia — tėvams, paskui — visiems kitiems aplinkiniams. O kadangi jis buvo jautrus in-tervertas ir turėjo gilų vidinį pasaulį, tas užsідarymas jam kėlė didelę kančią ir vedė į depresiją.

Kas gydė padarytą žalą?

Tėvų nesantaikos vaikams padaryta žala gali juos lydėti visą jų gyvenimą. Jeigu Ofilija ir Vydotas nebūtų po to patyrę tą žalą atsivėrusio gėrio, ko gero, jų istorija būtų buvusi liūdnėsnė; tikriausiai — jie ir man būtų buvę nepasiekiami ir mes čia apie jų išgyvenimus ne nesvarstytume. Bet jų istorija pasuko teigiamesne linkme.

Ofilija sakė, kad, maištavusi ir blaskiusi, vėliau ji nurimo: „pradėjau stipriai tikėti Tuo, kuris teikė džiaugsmą iš Aukščiau“. Neigiamą žvilgsnį



pakeitė teigiamas — tai paruošė ją kitai patirtčiai. Dalyvavo projekte pagelbėti vaikams iš vaikų namų. Kilo noras padėti silpnesniems, patyrė džiaugsmą tai dary-dama. Žingsnis po žingsnio Ofilija išmoko tai, ko neišmoko tarpusavyje nesugyvenantys tėvai: spinduliuojantis ir pasi-dalomas geris atneša ramybę ir džiaugsmą.

O Vydotas papasakojo: „Vieną dieną tėvelis ir aš (tada šeši-likmetis) susidūrėme su labai rimta problema. Patys ne-galėjome susitvarkyti, negalėjo padėti ne kiti. Tuomet, jau beprarandant paskutinę viltį, vienas visiškai nepažįstamas žmogus padėjo. Aš labai aiškiai pajutau Dievą. Jo valią. Del to aš pasidėjau būti „geru žmogumi“, kad atsidėkočiau Dievui...“ To žmogaus pagalba sugrįžė Vydotą į tikėjimą, kad jam žmonių nereikia. Tas žmo-gus įrodė gerio dalinimosi reikala tarp žmonių. Todėl taip spontaniškai Vydotas pajuto Dievą — Gerį. Prasidėjo jo gū-jimas iš žaidž, kurias jam padarė akivaizdi tėvų nesan-taika.

Idomu ir verta pastebėti: Vydotas patyrė, kad jam reikia žmonių, o Ofilija — jog kitiems reikia jos. Jis išmoko, suprasti kaip iš kitų ateina gėris, o ji — jog gali teikti gėrį kitiems. Tapti vispusiškai žmogiu reikia ir vienokios, ir kitokios patirties, kad išmokyti gerį ir iš kitų priimti ir kitiems jį teikti.

Išvados

1. Tėvų meilė, konkrečiai išreikšta tarpusavio sugyveni-mu, apgaubia jų vaikus meilės šiluma, kurioje vaikai išmoka mylėti ir dalytis gėriu.
2. Kai tėvai nesugyvena, jie ne tik vaikų neišmoko mylėti, bet jiems padaro didelę ir sunkiai atitaisomą žalą.
3. Tik laimingai atveju, sūnus ir dukra tėvų dėl tėvų nesan-taikos padarytą žalą atitaiso. Kai vienaip ar kitaip patyrę gėrį išmoka juo su kitais dalytis.

Nelaisvė Eldorade

Stefa Tamoševičienė

Jam, kaip ir eilinį kartą, bosas pasiūlė gerą reisą — „Truck'u“ nugabenti krovinį į Indianą, Marion miestelį, „General Mo-tors Company“, paskui, pasi-krovus kita produkcija — vykti toliau. Kaunietis Rimas, pu-samžis, tvirtai sudėtas vyras, džiaugėsi, pagaliau suradęs savo nišą. Nusibodo Chicagoje beveik ketverius metus sunkiai „arti“ statybose, žiūrėti į dangų — ar bus palankus oras mūryti, tasyti cemento skiedinio kibi-rus, ar krapnojantis lietus ne-nubaidys nuo pastolių. Išsilaikė „Truck'u“ vairavimo teises be didelio vargo, nes, vos ne nuo vai-kystės, su įvairių rūšių auto-mobiliais beveik nesiskirdavo. Neseniai į Ameriką atvykusi žmona irgi džiaugėsi vyro pa-

sirinkimu. Pagaliau abu gales daugiau padėti Lietuvoje liku-sioms vaikų šeimoms. Rimas — vienas iš tūkstančių tokio pat likimo žmonių, Amerikoje likęs gyventi, pasibaigus jo galio-jančiai vizai. Rizikavo, ramiai gyveno, nepažeidė jokių čia pri-imtinų elgesio bei drausmės taisyklių ir vis vyresni daugiau užsidirbęs grįžti į Tėvynę. Ar-tėjo Kaledos. Jis dar norėjo bent porą kartų su kroviniu nuvykti į vakarinę Amerikos dalį ir jau kelias dienas atsi-pūsti, gyventi švenčių nuotai-komis.

Jau penktą ryto išvykau su kroviniu iš Indianos, — pasako-ja Rimas. — Išstudijavęs žemė-lapyje artimiausią kelią, su vė-jeliu riedėjau Oklahoma City link. Labai sėkmingai pavyko į palikti reikiamoje vietoje ir vel

pasikrauti. Na o dabar — vėl į Chicagą... Man pasirodė keis-ta, kad prie „Truck'u“ svėrimo svarstyklų susidariusi nemaža eilė, ko niekad nebūdavo. Bet juk nuo to neišsisukti, nenuva-žiūsi nepasisvėręs. Kitaip — pasivyrų policija, uždetų 500 dolerių baudą ir grąžintų pasi-sverti. Kai užvažiuavau ant svarstyklų, persmelkė negera nuojauta. Kodėl kiekvienas vai-ruotojas privalo užėti ir neto-liese esantį namelį ir ilgokai jame užtrukti? Kai mane pakvietė į vidų, supratau — tikriausiai namus pamatysiu negreitai. Penki vyrai, valstijos policijos pa-reigūnai, pradėjo „egzaminuo-ti“. Parodė darbo leidimą, Žalią kortelę ar Amerikos piliėčio pasą...

Nenustebo, kai pasakiau, kad tokį dokumentą neturiu. Tuoj pat jie paskambino imigracijos tarnybai, patikrino kompiute-rių duomenis. Paskambino ir į

nukelta į 4 psl.

Eldorado

atkelta iš 3 psl.

Kauną, tikrino, ar tikrai mano namai yra nurodytu adresu, ar aš nebuvau teistas. Įkliuvus, meluoti neverta, nes būsi greitai išaiškintas. Dar, matyt, norėjo rasti techninių nesklandumų, nes pavėžėję į šoną mano „Truck“a, gana ilgokai junginėjo šviesas, pavaras, cy-pino stabdžius. Bet čia nebuvo prie ko prikišti. Įsivedė vel ma-nė ir namelį ir liepė išsitraukti iš kelnų diržą, iškraustė mano kišenes, paėmė mobilųjį telefoną, piniginę, kurioje buvo 247 doleriai, kitokių smulkmenų... Vietoje diržo apjuosė grandinę, prie kurios pritvirtinti antrankiai. Aš vis dar bandžiau juo— kauti, galvojau — kur jie mane dės, vis tiek greitai paleis. Jau atėjo vakaras, kai policijos automobilis mus kelis nugalėto ir paleis. Vežė gana ilgai. Nuvedė išsimaudyti, davė kalemus drabužius: kelnės, ploną apsiaustelį (be apatinių marškinų), gumines šlepetes. Kojinių negavome. Čia mačiau gal 40 žmonių, kameros buvo dviejuose aukštuose. Jose gyvenome po du. Mane apgyvendino su jaunu ilgaplaukiu meksikiečiu.

Buvo gana šalta miegoti, nes antklodės plonos. Gerai, kad dar išprašiau trumpai skambinti telefonu, nes namiškus jau buvo apėmęs nerimas. Skambinant iš kalemų, pokalbių sąskaitas turi apmokėti tas, kuriam skambinama. Žmona tuoj kreipėsi į advokatą. Pa-skambinau ir savo bosui, pra-nešiau, kas atsitiko. Anksti rytą vel mums liepė ruošti vykti kitur. Automobilije buvo labai šalta, net suoli išalevistik, žiemos metas. O mes — su tais plonais kalemų drabužiais ka-lenome dantis. Veža į kita, imigracijos kalemą, labai toli. Su mumis — dar viena moteris, drebanti nuo šalčio meksikietė. Čia kameroje jau sėdėjau vie-nas. Jie sako — „Miegok“. Bet kaip gali užmigti, kai taip šal-ta? Paskui atvežė keletą moterų. Mane perkėlė į kitą kamorą. Čia išbuvau kelias dienas. Vel prikeliu anksti rytą ir jau mus — tris vyrus ir tris moteris veža toliau — į Kansas valstiją. Pa-matėme pro langelį daug ži-burių. Pasakė mums, kad tai Eldorado miestas. Viešpatie, iš knygu žinojau, kad Eldoradas — svajonių miestas. O dabar, prieš pat Kalėdas Eldorade už-grotų... Pakeliui dar įsodino keletą žmonių. Sustoję prie Mc Donald'o. Galvojom — gal pa-

vaišins, juk buvome nevalge. Ne. Čia tik persodino į kitą automobilį. Kalemą ant ply-no lauko, gal 30 kilometrų už Eldorado. Gavome vakarienės, kurios duodavo penktą valandą vakaro. Bet kol eidavome mie-goti, vel išalkdavome. Teko pri-prasti. Sunkiausiai buvo ne-gauti cigarečių. Teko ir prie to priprasti. (Tas Rimui išėjo į naudą, nes dabar jau gali ap-seiti ir be rūkymo. — S.T.) Leisdavo pažūrėti ir televizorių bendroje patalpoje. Maistas buvo neblogas. Paskui jau mus sukrastė į didžiulį, vos ne sporto salės kambarį, kuriame miegojome net 48 žmonės. Gai—la buvo dviejų jaunų vaikų iš Lenkijos, studentų, magis—trantų, kurie po savaitės jau rengėsi grįžti į Krokuvą. Jie, laukdami deportacijos teismo, čia turėjo praleisti 120 parų, nes neturėjo iš ko susimokėti užstatu. Likus dienai iki lais-vės, mane iškėlė vel į vienietę kamorą. Čia jau leisdavo išeiti į lauką, kur buvo krepšinio aikš-telė. Tačiau aš ją nepasinau-doja, nes slogavau, turėjau temperatūros. Liūdniausia buvo, kad labai sudėtingas ryšys te-lefonu. Nors prie policininko kabėjo trys telefonai automa-tai, bet visuomet jie atsakydavo, kad — užimta ir reikia

skambinti vėliau. Tas „vėliau“, kartais užsitęsavo net po keturias ar daugiau valandų. Be to, susidarydavo eilutės kalbėtojų.

Rimo žmonai teko išgyventi sunkias dienas. Susirado ji ad-vokatą Aurelių Butvilą, kuris jau ne viena yra gelbėjęs nuo panašaus likimo kirčio. Už—tatas iki Rimo teismo — 7 tūks-

obuoli. Tą vakarą jis bent min-timis praliūdėjo su namiškiais. Gruodžio 30-ąją mane pasi-kvietė į atskirą kalemą admi-nistracijos kambarį ir pranešė, kad ruošiasi namo. Gražino drabužius. Žiūriu, kad mano kepurės dirželis perpjautas, matyt, kažkam nagai paniežė—jo. Mobilusis telefonas, aišku, jau buvo išsikrovęs. Mano gry-

sunkias, metalu kaustytas duris ir pasakė — „You free“. Nespejau atsigrįžti, kai durys jau buvo užsiverusios. Pasi-jutau lyg benamis šuo. Nei ko paklausti plyname lauke naktį — kurioje pusėje miestas, kur autobusų ar geležinkelio stotis. Tolumoje išžiūrėjęs pamaciau judančius žiburelius ir pa-traukiau ton pusėn. Bandžiau stabdyti kokią automobilį — vel—tui. Nė vienas nestojė. Nuėjęs apie 15 kilometrų, apsidžiau-giau — degalinė... Radau kiše—nėje porą dolerių, kankino troškulys. Nusipirkau plasti—kinį „Sprite“ butelį. Degalinės darbuotojas pasakė, kad iki artimiausio miesto ne mažiau, kaip 15 mylių. Jis užtikrino, kad ten aš galėsiu „Wal Mart'e“ išsikeisti savo čekį į grynuosius pinigus. O dar geriau, kad tas prekybos centras dirba per naktį. Kai pagaliau nuk—lampojau tą tolybę, sužinojau, kad čia negalėsiu čeki išsi—gryninti. Laimė, kad turėjau kre—ditinę kortelę. Norėjau išsiimti 400 dolerių, bet nedavė. Pa—siėmiau leidžiamą sumą, o li—kusių galėjau gauti tik po 12 valandos nakties. Juk reikėjo ir bilietą nusipirkti į Chicago'ą. Lėktuvu negalėjau skristi, nes neturėjau jokio tinkamo doku—mento. Man čia leido pasikrauti

mobiliųjį telefoną. Nusipirkau šį tą užkasti, bloknotelį, pieš—tukų, žemėlapi. Pagal žeme—lapį supratau, kad buvau ap—vaikščiojęs nemažiau 50 kilo—metrų. Buvau taip sušalęs, kad net nusipirkau trikotažines kelnės ir tuoj pat apsivilkau ant viršaus. Taki važinėjau toliausiai iki autobusų stoties. Naujieji metai mus pasitiko Missouri valstijoje, San Louis mieste. Pa—spaudėme ranką su maloniu juodaodžiu, vykusiu tuo pačiu autobusu. Paryčiu išlipau bun—dancioje Chicagoje.

Kai susitikau su žmogumi, ku-ris parvairavo mano „Truck“ą, vel netekau žado. Jis papasakojo, kad automobilio durys buvo išlaužytos, viskas viduje bar—bariška išdraskyta — jokių są—skaitų, mano 1200 dolerių če—kio, kurį buvau gavęs už anks—tesnius reišius, jokių vairavimo teisių, žemėlapių, kelionės la—pų, sąskaitų... ir nė vieno del to kalto.

Nuosirdžiai dėkoju advokatui Aureliui Butvilui už dideles pastangas bei jo sekretorei Mo—nikai, kurie man padėjo vel pasijusti žmogumi. Dabar — il—gas laukimas, teismo...

Patariu visiems, ypač nele-galiems, dirbantiems panašų darbą, įsisiūti koki šimtą dolerių į drabužių klostę...

Patariu visiems, ypač nelegaliems, dirbantiems panašų darbą, įsisiūti koki šimtą dolerių į drabužių klostę, kad atsidūrus panašioje situacijoje, turėtumėte pinigų padėti sau: paskambinti telefonu, pavalgyti, nusipirkti bilietą ir...

tančiai dolerių. Per dieną žmona paskolino iš draugų trūkstantią sumą, juk čia neteko pri—sitaupyti „juodai dienai“, vis siūsdavo į Lietuvą, be to ir su darbais nelabai sekėsi...

Liūdno buvo Rimui Kučios ir Kalėdos Eldorado kalemą. Juk tomis dienomis nedirbo reika—lingi asmenys, kurie paleidžia laisvėn įkalintuosius. Rimas sakė, kad Kučių vakarą kali—niams davė „pagerintą“ vaka—rienę. Prie kasdieninio valgio dar lėkšėse išvydo po apelsiną,

nųjų pinigų negrąžino, tik iš—davė čekį, kuriame jau — 12 do—erių mažiau, negu buvo iš ma—nės paimta. Vairuotojo teisių neatidavė, tik pareiškė, kad ne—jie kas paėmė, tegul gražina kre—valstijos policijai. Dar davė kelis jų išrašytus dokumentus, pagal tomis dienomis nedirbo reika—lingi asmenys, kurie paleidžia laisvėn įkalintuosius. Rimas sakė, kad Kučių vakarą kali—niams davė „pagerintą“ vaka—rienę. Prie kasdieninio valgio dar lėkšėse išvydo po apelsiną,

Jau buvo visai tamsu. Čia ir pajutau dideles, vadinancios save demokratijos valstybe, tei—sės saugos pasityčiojimą ir žmo—gaus pažeminimą. Atidarė

AR ŽINAI, KAD...

***jei negali ligos pagydyti, reikia prie jos prisitaikyti.

***sausis jau persirto į antrąją pusę ir žadėtasis gripas dar nesinaujė. Tačiau niekas nežino kas bus po savaitės. Juolab, kad tradiciškai sausis — gripo mėnuo. Miegamajame pastatykite indą su vatos gauzuliuku, o jį pastoviai išlaikinkite 20 lašų eukalipto aliejaus. Eukalipto aliejaus garai stiprina imuninę sistemą. ***tupykloje per savo gyvenimą žmogus vidutiniškai prasiėdė apie trejus metus?

ŽIEMOS DEPRESIJA

Neretas žmogus rudenio pabaigoje, žiemos metu, kai dienos trumpėja, suseraga de—presija. Kaip apsaugoti nuo jos? Patariama kasryt pasi—vaikščioti po pusvalandį, einant Rytų kryptimi. Saulės spindul—liai turi gydomosios galios ir feigiamai veikdami padeda žmogui išvengti šios ligos.

Kalendorius

Sausio 20 - 28 d.

Antradienis, sausio 20 d.
Daugvydas, Fabijonas, Giedrius, Gintvilas, Henrikas, Nomedas, Sebastijonas

Trečiadienis, sausio 21 d.
Agnietė, Augis, Galgintas, Garsė

Ketvirtadienis, sausio 22 d.
Anastazas, Audrius, Skaitė, Vincentas

Penktadienis, sausio 23 d.
Algimantas, Gailigėdas, Ganda, Ildefonsas, Raimundas, Ramo—jus

Šeštadienis, sausio 24 d.
Artūras, Felicija, Gaivilė, Mažvydas, Šarūnas, Vigaudas

Sekmadienis, sausio 25 d.
Jaunutis, Jomantas, Povilas, Viltėnė, Ziedė

Pirmadienis, sausio 26 d.
Dangis, Eigintė, Justas, Rimantas

Antradienis, sausio 27 d.
Angelė, Iona, Jogundas, Natalis, Vytenis

Kalendorius

RAŠOME „BIČIULYSTEI“

Mielieji skaitytojai,

Dėkojame už jūsų atsiųstus laiškus su sveikinimais ir gražiais palinkėjimais mūsų padidėjusiam leidiniui. Malonu skaityti gerus ir įvertinančius mūsų darbą žodžius. Tačiau būsime kuklūs ir nes-pausdinsime Jūsų pagyrimų mums. L.T.

Mintys iš laiško:

(...) maloniai nustebinta tokiu neįprastu „Draugui“ jūsų „Bičiulystės“ pirmu puslapiu. Puiku, kad keičiatės. Duok Dieve, į gerąją pusę. Malonu matyti Jūsų sūnų talkinantį lietuvišybę ba—ruose. Abu numeriai šviežiai ir įdomiai išrašo istorijon. Nė neabejoju, kad kiti laikraščiai irgi sukurs. Paimi ir rankas ir pajau-ti erdvę. Puiku. Būkite ir toliau tokie įdomūs ir nelaukti.

Jūratė Stankevičienė, Čikaga

(...) Sveikinu, sveikinu, sveikinu. Ar negalėtumėte susitarti su „Lithuanian Plaza“ parduotuvės savininkais, kad atėję šešta—dienais nusipirkti produktų, galėtume nusipirkti ir „Bičiulystę“.

Jonas Zabieliukas, Čikaga

(...) Ties prenumeratos mokesčiai yra tikrai menki, palyginus, kiek naujumo duos „Bičiulystė“. Todėl skaitykite ir remkite ją, o tuo pačiu paremsime ir „Draugą“, kad kartu su juo švęstume 100 metų Jubiliejų.

Vytautas Šeštokas, Los Angeles

Dėkoju už tokius puikius straipsnius. Kitaip, nei čia įprasta, puikiai rašo žurnalistas iš Lietuvos. Skaitau ir gėriuosi.

e—paštu L. V., Čikaga

Antrąjoje „Bičiulystės“ numerio, pirmajame puslapyje atspausdintame tekste iš Vyt. Petkevičiaus knygos „Durnių laivas“, trūksta aiškumo. Mums, ten Lietuvoje buvusiems, viskas aišku apie ką kalba V.P. Bet mano giminės nesuprato. Reikia pa—cituoti visą pastraipą ir tada bus aišku.

Rima Vasylienė, Darien

„Ant Landsbergio ir A. Butkevičiaus sąžinės guli sausio trylikto—sios aukos, nes vienas sumanius, o kitam įsakius kelios dešimtys pasieniečių buvo perrengti ir įleisti į televizijos bokštą. Tai jie šaudė į minią iš viršaus žemyn. Kokia nesąmonė po to tvirtinti, kad šturmuotojai, šaudė iš apačios ir aukštai pasislėpusius ginejus tuščiais šoviniais, galėjo bokšte papėdėje sužeisti susirinkusius žmones. Aš pats savo akimis mačiau, kai nuo asfalto atšokusios kulkos rekošėta pro mano kojas. Apie tai man pasakojo ir spau—doje teisybės ieškojo keli nukentę pasieniečiai ir nieko negalėjo įrodyti, nes buvo išbraukti iš ginejų sąrašų. Viskas vyko lyg lapių medžioklėje — vienas įpykdė, kitas įpykdė ir dabar yra kam gėles padėti.“ Vyt. Petkevičius Durnių laivas. Vilnius, 2003m., p. 78)

Galvosūčiai

Kun. Eugenijus Gerulis atsiun—tė įvairių žodžių ieškojimą, arba, kaip jis pats vaizdingai rašo — darbo „smegenų veiklą“ — 31—ną galvosūkį. Tad mums nieko kito nebeliko, kaip pratęsti šį galvosūkį — žaidimų kon—kursą, kuris susidės iš dešimties užduočių.

Šeštoji užduotis: sugalvoti žo—džius, kurie baigiasi galūne — **pa**, — **žė**, ir — **ža**.

Siems galvosūkiams reikia susirasti degtukų.

Ant stalo guli trys degtukai. Nė vieno degtuko nepildėdami, padarykite iš trijų keturis. Laužyti degtukų negalima.

Pasiūlykite savo draugui pokštą: padėkite ant stalo tris degtukus, paprašykite pradėti du iš jų, kad gautų aštuoni. Laužyti degtukų negalima.

Renginiai

CLEVELANDIEČIAI ŠVĘS VASARIO 16-AJĄ

Cleveland lietuviai Lietuvos Nepriklausomybės šventę švės sekmadienį, vasario 15 d. Rengėjai nori suburti visų kartu, visų „bangų“ lietuvių drauge atšvęsti šią mums visiems reikšmingą šventę. Meninėje programos dalyje matysite daug jaunų veidų, tarp jų ir vietinių Amerikos lietuvių, ir neseniai atvykusių iš Lietuvos. Įdomia liudies dainų, žodžio ir muzikos pro—gramą iš Washington, D.C. atves folkloro ansamblis „Jorė“.

Gyvuojant nuo 1995 m., ši grupė pasižymi savo išpletoja instrumentuote — kankle, lūmzeliais, skuduciais, būg—nais, harmonika, žvangučiais bei lietuviško tipo dūdmušiu. „Jorė“ dažnai pasirodo folkloro festivaliuose, Lietuvos Res—publikos Ambasadoje bei ki—tuose miestuose. Jie patys rengia kalendorinių švenčių pasiro—dymus. Clevelande mes su jais atšventėme „Jorės“ pavasario šventę 2002 m. „Jorė“ — tai žodis reiškiantis pavasario Perkūną, taip pat vadinasi ir pavasario žalmos šventę balandžio mėnesį. Scenoje irgi matysime Clevelando mo—ksleivių tautinių šokių grupę „Švyturys“, kuri ruošiasi liepos mėnesį dalyvauti Čikagoje ren—giamoje XII tautinių šokių šventėje.

Nepriklausomybės šventę pra—dėsime 9:45 v.r. vėliau pakelimu prie Dievo Motinos Nuolatinės Pagalbos šventovės (18022 Neff Rd.). Mišios Dievo Motinos šventovėje 10 v.r. (giedos „Exultate“ choras) ir Šv. Jurgio bažnyčioje 10:30 v.r. Pa—grindinė minėjimo dalis — meninė programa bei prelegento, International Services Center direktoriaus Algio Rukšeno kalba — įvyks 1 val. p.p. Lietuvių namų saleje, 877 E. 185 St.

Minėjimo rengėjai — JAV LB Clevelando apylinkės valdyba ir ALT Clevelando skyrius — maloniai kviečia visus dalyvauti.

Vaiva Bučmytė

LOS ANGELES

Los Angeles lietuvių telkinys Naujuosius metus pradėjo šauniais Naujųjų metų rengi—niais.

Trečiosios bangos lietuviai susijungė su antrąja — surengė 2004 —ųjų metų sutikimą pa—rapijos saleje.

Taip puikiai išdekoruota salė buvo visiems maloni staigme—na. Puikus maistas, įdomi vakaro programa nutiekė žmones linksminantis iki „ryto gaidžių“ sugiedojimo. Vyresnieji antrabanginiai, taip vadinami „senior citizens“, negalėjo daly—vauti Naujųjų sutikime, nutarė surengti simbolinį jų sutikimą sausio 4d. dienos metu, daly—vaujant nemažam būriui tre—čiosios bangos lietuvių. Šios šventės programa įdomiai vedė Šiaulių dramos teatro aktorė Olita Dautartaitė. Visus svei—kino Lietuvos respublikos Garbės konsulas Los Angeles, Vytautas Čekanauskas. Svečių tarpe — kun. A.Saulaitis, sukalbėjęs maldą.

Buvo nepamiršti ir visi Vy—tautai ir Genovaitės bei sausio mėnesį gimusieji. Visi apdova—noti gėlytėmis. Šventės meninė programą atliko jaunieji baletų šokėjai. Naujai susiorganiza—vusi kaimo kapela ir moterų—mergačių vokalinė grupė linksmino visus dalyvius. Šo—kėjai nepavargo ir ilgai dar miklino kojas. Iki vėlyvo po—piečio tęsėsi ši neeilinė švėntė. Niekas neskubėjo skirs—tytis, nes buvo smagu ir malo—nu dalyvauti tokioje kultū—ringoje aplinkoje.

Vytautas Šeštokas

Zodiakas

Vandenis

Sausio 20 - vasario 18 d. Nuo metų pradžios iki spalio mėnesio nebus labai opti—mistiškas laikas. Pakaks ne tik objektyvių problemų — teks su kuonors atsiveikinti, išsikirti, gal per neatsargumą prarasti ilgai kauptus pinigus. Didžiausia problema gali būti jūsų požiūris į viską, kas vyksta. Iki rugpjūčio sekmė dažniau nusišypsos tiems, kurie dirba sistemingai, pagal planą, kurie yra tvarkingi, sąžiningi, kruopštūs bei darb—

Išpūdinga viešnagė

Praeitą vasarą

laimė didelė viešėti Čikagoje. Turiu „aciū“ mano mieliems draugams Aldutei ir Antanui Sūnai, čiams, kurie pakvietė ir pado—vanojo šią kelio—nę. Mums, gyve—nantiems Lie—tuvuose ir išken—tusiems 50 metų priešpaudą, Amerika visą lai—ką atrodė svajo—nių šalimi — žmonės laimingi, sotūs, džiaugiasi gyvenimu.

Skrendu į tą laimingąją šalį, o širdy — virpuly, nors puikiai žinau, kad pateksiu į draugišką ir šiltą mano mielių draugų glėbį. Mano gyvenime tai tokia pirma didelė ir, graziom sva—jonėm apipinta, kelionė. Tiesa, buvo dar viena kelionė, kai aš buvau maža mergaitė, mudvi su Mamyte gyvuliniais vago—nais dardėjom į šaltą Sibiro platybes. Liko išdraskyta tē—viskė, išdraskyta šeima... Nu—purto šaltas šurpas, pro lėktu—vo langą matau debesų patalus — dėkoju Dievui už šią kelionę, tai man didelės atpildas už vaikystės ir jaunystės skriaud—das.

Koks šiltas susitikimas — aš laukiama ir mylima. Įžengiu į gražius ir jaukius Aldutės ir Antano namus. Prieš mano akis kitoks žmonių gyvenimas. Džiaugiuosi už savo draugus, jų artimuosius.

Didelė ir graži Čikaga — daug važinėjom, daug pamaciau. Atšventėm Antano gimtadienį, pabuvojom įvairiuose rengi—niuose lietuvių Centre. Gro—žėjais miestu ir jo apylinkėmis.

tūs, saugo sveikatą. Sudėtin—gas bus sausis, vasaris, kovas. Kovo pabaigoje atsigausite, pa—judėsite iš mirties taško. Puiki bus balandžio pradžia. Turėsite galimybių pataisyti pašlijusius reikalus ir sveikatą. Gegužė galima įtampa šeimoje. Šie metai bet kokių atvejų pa—tikrins jūsų santuokos tvir—



Aldona ir Antanas Sūnaitis su Terese Černeckiene (dešinėje) Čika—goje 2003 metais prie Buckingham fontano.

Teko didelė garbė susitikti su Lietuvos kudirkačių organi—zacijos rėmėjais ir globėjais T. J. Kučiais ir A. A. Griniaus. Ačiū jiems už malonią viešnagę jų namuose, ačiū už domėjimąsi ir rūpestį Lietuvos kudirkai—čiais, ačiū už norą, kad Lietuvos vaikai eitų doros ir tiesos keliais, kad V. Kudirkos idėjos juos skatintų siekti idealo, tik dorą ir aukštą.

Tai jūs, Aldute ir Antanai, dėka aš galėjau susitikti ir pabendrauti su šiais, visoje Lietuvoje labai gerbiama, žmonėmis.

Taip greitai slenka dienos, tai patios šviesiausios ir laimin—giausios mano dienos. Manęs laukė Lietuva, mano mokiniai, mano kudirkačiai.

Sudiev, didingoji Amerika, su ašarom ir dėkingumu apkabinu savo brangiuosius ir gerosius draugus. Tegul Dievas laimina Jūsų namus, šeimas, tegul Jūsų pastogėje visuomet būna gera ir ramu.

Sirdingiausias ačiū. Lauksiu Jūsų Lietuvoj. T. Černeckienė Marijampolė

tumą. Krizė, kai būsite nepa—tenkinti viskuo, kai teks keisti sprendimus, net gyvenimo sie—kius, tėsūs ilgai. Vis dėlto ji baig—sis ir spalį aiškiai pajusite, kad viskas eina gėryn. Staiga vis—kas pasikeis į gera. Jūsų lauks didelė sekmė kylant karjeros laiptais. Tai būkite kantrūs, mokeskite išlaukti.